

odsuzujícího výroku uvádějí rozhodovací důvody napadeného rozsudku pouze rozpjetí mezi nákupní cenou 800 Kč — o níž rozsudek na jiném místě uvádí, že kráva měla v okamžiku prodeje nejméně tuto cenu — a prodejní cenou 2010 Kč, a vědomí stěžovatele o pravé ceně krávy. Avšak přemrštěnost prodejní ceny byla podle dosavadních zjištění prvního soudu účinkem lstivého předstírání o zdravém stavu krávy; vždyť se H. dle nich v tuto cenu uvolil z mylné představy, že kráva jest zdráva. Přemrštěnou po rozumu §u 7 zákona o válečné lichvě byla by ona cena jen, kdyby nebyla přiměřena ani předstíranému stavu krávy, t. j. kdyby převyšovala i skutečnou cenu zdravé krávy jinak týchž vlastností, jakých byla kráva prodaná. Zřejmou přemrštěnost ceny v tomto smyslu nalézací soud nezjistil. Skutková podstata předražování předpokládá dále, by přemrštěná cena byla požadována u využívání mimořádných poměrů válkou vyvolaných. A tu nalézací soud zase nezjistil, že panovaly v době skutku ohledně dobytka ještě poměry mimořádné naznačeného rázu, totiž nedostatek nebo nedostatečná nabídka dobytčat válkou způsobená, umožňující prodatelům vymáhání cen přemrštěných a nutkající spotřebitele k uvolení se ve vyšší než přiměřené ceny; a dále nezjistil, že stěžovatel jednal netoliko v úmyslu, uváděním v omyl H-u na majetku poškoditi, požadovav za nemocnou krávu cenu přiměřenou zdravé krávě, nýbrž i v úmyslu, využití poměrů naznačeného rázu požadováním ceny, přemrštěné i za předpokladu zdravého stavu krávy. Výrok prvního soudu, že skutek stěžovatelův, který jest v napadeném rozsudku podřaděn pod ustanovení §§ů 197, 200 tr. zák., naplňuje i skutkovou podstatu přestupku předražování, není (jak doličeno) v uvedených známkách tohoto přestupku skutečnostmi opodstatněn, spočívá na nesprávném použití zákona a bylo z důvodu čís. 10 §u 281 tr. ř. tuto část výroku o vině zrušiti. Pro doličený nedostatek skutkových zjištění nelze zrušovacímu soudu rozhodnouti hned ve věci samé, pročež bylo věc odkázati na nalézací soud, by o ní v tomto směru znovu jednal a rozhodl.

Čís. 2097.

Legie jsou dosud samostatným oddílem československého vojska ve smyslu článku V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863.

(Rozh. ze dne 21. září 1925, Zm I 314/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 488 tr. zák. a článku V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863.

D ů v o d y:

Soud své stolice uznal obžalovaného vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 488 tr. zák. a článku V zákona ze dne 17. prosince

i 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, spáchaným na čs. legionářích jako samostatném oddělení čs. vojska. Zmateční stížnost napadá tento rozsudek důvodem zmatečnosti podle Šu 281 čís. 10 tr. ř. uvádějíc, že výrok obžalovanému za vinu kladený byl nesprávným výkladem zákona pojat pod ustanovení článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863. V době, kdy obžalovaný výrok pronesl, t. j. dne 10. února 1925, nebyly prý již čs. legie samostatnou částí čs. armády. Branným zákonem Čs. republiky ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti dne 9. dubna 1920, byla čs. branná moc sjednocena. Čs. legionáři splynuli v důsledku toho po svém návratu do vlasti s ostatní brannou mocí v jednotný celek. Pokud zejména jde o ruské legie, jež se vrátily do vlasti později, než ostatní legie, byl nařízením vlády republiky Čs. ze dne 8. ledna 1921, čís. 8 sb. z. a n. za den jejich návratu ustanoven den 30. listopadu 1920. Názoru zmateční stížnosti, že legie nebyly dne 10. února 1925 již samostatným oddílem čs. vojska, nelze však přes to přisvědčiti. V tomto směru dlužno zdůrazniti, že zákony, jimiž byly postupně upraveny výjimečné poměry; zejména určité právní nároky a výhody příslušníků legií (tak zákony ze dne 23. května 1919, čís. 282 sb. z. a n., ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n., a ze dne 4. března 1920, čís. 151 sb. z. a n.), jmenují legie důsledně čs. zahraničními vojsky, čs. legionářskou (revoluční, zahraniční) armádou a že již sama skutečnost, že legie bojovaly a po státním převratu ještě jistou dobu trvaly mimo hranice Čs. republiky, přinášela nezbytně s sebou, že legie měly po celou dobu svého trvání své samostatné zřízení, že tedy tvořily po celou tuto dobu samostatné oddíly čs. vojska. Není v tom ohledu bez významu ani, že pro vyřizování shora zmíněných záležitostí legionářů zřízena byla při ministerstvu Národní obrany zvláštní kancelář československých legií (zákon ze dne 4. března 1920, čís. 151 sb. z. a n.) ani, že se práva a nároky legionářů liší od práv a nároků ostatních příslušníků armády.

Čís. 2098.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Skutková podstata přečinu podle Šu 14 čís. 1 zákona vyžaduje v subjektivním směru úmysl vyvolati nepřátelské smýšlení proti státu pro jeho vznik nebo proti jeho ústavní jednotnosti.

(Rozh. ze dne 22. září 1925, Zm I 642/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chebu ze dne 10. července 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nelze upříti oprávnění výtce zmateční stížnosti, že v rozsudkových důvodech není zjištěn úmysl obžalovaného, předpokládaný v Šu 14 čís. 1